

Hilde Mattelaer verloor haar hart aan Afrika. In een vorig leven stond ze mee aan de wieg van Artsen Zonder Vakantie, baby die ze tot z'n achttiende hielp opgroeien. Een jaar of vijf geleden richtte ze Mamas for Africa op. Belgische reiken Afrikaanse vrouwen in ons land de hand om samen projecten door en voor vrouwen in Afrika te ondersteunen. Zo willen ze Afrikaanse vrouwen een eerlijke kans geven.

Ilse Van Halst

HILDE MATTELAER

'Ik lijd aan chronische afrikanitis'

TOEN Hilde Mattelaer in 1984 voor het eerst voet zette op Afrikaanse bodem, ging meteen een heel nieuwe wereld open. Wat ze daar zag, zou haar verdere leven kleuren. „Ik lijd aan chronische 'afrikanitis' en wil daar niet van genezen. Ik zag daar zoveel leed, maar ook zoveel moed en kracht, dat ik simpelweg niet bij de pakken kan neerzitten. Stilaan groeide het idee om vrouwen in Afrika te helpen. Ik sprak Afrikaanse vrouwen aan die door omstandigheden in ons land verblijven, maar geregeld naar hun vaderland terugkeren. Dat was het begin van Mamas for Africa.

- Wat willen jullie bereiken?

Via materiële, sociale en morele steun willen we vrouwen in Afrika vormen, hen een beroep aanleren, zodat ze zelf in hun onderhoud kunnen voorzien, hun projecten ondersteunen en een positief beeld van de vrouw in Afrika promoten. We steunen slechts projecten die door vrouwen in de marge werden opgestart - voor kindmoeders, ontheemde vrouwen, verkrachte vrouwen en weduwen. Stuk voor stuk projecten die de kracht en de inzet van vrouwen ten goede komen, die hun welzijn en dat van hun gezin bevorderen én goed zijn voor hun streek en land. De Afrikaanse vrouw is dan ook de hoeksteen en de toekomst van het Zwarte Continent. Daarbij kiezen we stevast voor kleine projecten, die niet reeds door grote organisaties worden gedragen.

- U praat inderdaad heel warm over Afrika.

Er wordt zoveel negatiefs verteld over het continent. Ik was er vaak, bezocht er ettelijke centra voor gehandicapten en ziekenhuizen. Ik kan je verzekeren dat er heel veel beweegt op het Afrikaanse continent! Overall zie en voel je de kracht van vrouwen. Als Afrika vooruit-

© Hugo Maris

gaat, is het dankzij de vrouw. Zij neemt initiatief. Vrouwen helpen is de hele familie en zo de hele gemeenschap helpen. Natuurlijk lukt het ene project al beter dan het andere, maar je moet hen op z'n minst een kans geven.

Ik wil vooral die positieve noot laten klinken. Spijts alle naars wat Afrikaanse vrouwen overkomt - hun armoede, het niet weten of ze de volgende dag één of twee maaltijden zullen kunnen voorzetten - blijven ze lachen. Ik bewonder hun levensoptimisme, hun kracht, hun moed, hun inzet. Je mag echter niet vergeten dat achter hun glimlach vaak ontzettend veel verdriet en onnoemelijk veel leed schuilgaat. Daarom wil Mamas for Africa deze vrouwen steunen in hun overlevingsstrijd. En het helpt. Elke bijdrage, hoe klein ook, maakt het vrouwen in Afrika mogelijk een nieuwe stap te zetten.

- Hoe gaat dat in zijn werk?

Alle projectaanvragen komen bij de raad van bestuur terecht na een selectie door onze projectcommissie. Projecten krijgen gedurende een vijftal jaar steun en zouden dan zelfredzaam moeten zijn. Zo willen we vermijden dat ze blijvend de hand uitsteken. Voorwaarde voor onze steun is dat we van elk project jaarlijks een sluitend financieel verslag ontvangen, met originele facturen, en een jaarrapport. We zijn heel streng, dat zijn we onze sponsors verplicht. We bieden steun, volgen de projecten op en begeleiden ze vanuit België, maar de Afrikaanse mama's moeten het zelf te velde uitvoeren en waarmaken.

Behalve mijn Vlaamse vriendin en ik, zetelen in het bestuur drie Congolese en twee Burundese mama's. Momenteel steunt Mamas for Africa een tien- tot twaalf-tal projecten in Congo, Burundi en Rwanda. Onze mama's hier nemen ieder tot drie projecten ter harte. Ze leggen contacten, volgen op, evalueren en brengen verslag uit aan onze projectcommissie.

- U staat op de aanwezigheid van Afrikaanse vrouwen in het bestuur van Mamas for Africa?

Hun aanwezigheid is een toegevoegde waarde. Wat weet ik tenslotte van het reilen en het zeilen onder vrouwen in Afrika? Opperflakkig weet ik wel wat, maar van de diepgewortelde gewoonten en tradities ken ik weinig. Deze Afrikaanse mama's zien meteen of de financiële verslagen kloppen. Zij kennen de prijs van maniok, zij spreken de taal, zij kennen de lokale noden.

Neem nu een project voor bijenteelt, dat een Burundese mama uit ons bestuur opvolgt. Zij kreeg de vraag van de Afrikaanse voorzitter van het project uit Gitega of ze een klein deel van de financiële steun mochten uitbetalen aan mannen die hun bijenkorven in de bomen zouden hangen. Mijn Vlaamse vriendin en ik reageerden prompt: „Dat de vrouwen die eens zelf ophangen.” Waarop onze Afrikaanse mama's ogen als theeschoteltjes trokken. „Dat kan toch niet”, zeiden ze. „In onze cultuur mogen vrouwen niet op een ladder staan, laat staan in een boom klimmen.” Vandaar het belang van de betrokkenheid van Afrikaanse mama's. Hadden wij ons Belgisch hart gevolgd, we hadden een kemel van formaat gescho-

ten! Misschien hadden we het hele project wel vernield...

Liefst had ik ook een Afrikaanse mama als voorzitter, maar dat zou in onze westerse wereld tegen ons spelen. Een Afrikaanse die hier sponsoring vraagt of mailings ondertekent, wordt afgescheept. Dat risico kunnen we niet nemen, want we zijn een kleine vrijwilligersvereniging die het louter van giften moet hebben. Daarom verleen ik graag mijn medewerking, vooral wat public relations en algemene supervisie betreft. Ik ondertekent de mailingbrieven wel samen met de Afrikaanse mama's, want uiteindelijk draait het om hen.

- Jarenlang zette u zich in voor Artsen Zonder Vakantie. In plaats van op adem te komen, start u een nieuw project. Niet een beetje vreemd?

Het is sterker dan mezelf. Het zit in mijn genen. Ik besef in welke weelde wij leven. Na mijn eerste reis door Afrika kon ik het drie weken lang niet over mijn hart krijgen om te gaan winkelen in de supermarkt. We leven hier in zo'n luxe. Het is niet zwaar om met het teveel en de mogelijkheden die wij krijgen, iets te doen voor anderen die het minder hebben.

Mensen helpen geeft bovendien veel voldoening. Je oogst ten slotte veel dankbaarheid. Je krijgt zoveel meer terug dan je geeft, maar het vraagt wel een grote inspanning. Ik hou er ook van om mensen te begeisteren en aan te moedigen om zich in te zetten.

Voor mij is dit een manier om zinvol bezig te zijn. Het is mijn manier van geloven. Op moeilijke momenten put ik veel kracht uit mijn engagement. Iedereen heeft het wel eens moeilijk, maar als je door Afrika gereisd hebt, besef je dat je het hier uiteindelijk toch nog altijd goed hebt.

Mamas for Africa viert feest met een *Bon-Afrika-dag* in het CC Blikveld te Bonheiden op 14 mei van 13 tot 18 uur met Afrikaanse muziek en dans, workshops, voorstelling van projecten, Afrikaanse hapjes. Toegang gratis. Meer weten? Telefoon 015/52.07.08, e-mail mfa@busmail.net. Giften (fiscaal attest vanaf 30 euro) zijn welkom op rekening 431-9168401-28. Meter of peter worden kan na een gift vanaf 250 euro.

Ik bewonder de moed en kracht van Afrikaanse vrouwen. Achter hun glimlach schuilt vaak onnoemelijk veel leed